

борис
априлов
*
П Р Е Р И Я
*
радиопиеса

ЛИЦА:

НИНА МОНЕВА
РОЗА ВЕЛЕВА
ЕМИЛ ВЕЛЕВ
НЕПОЗНАТИЯТ

Холът от апартамента на Нина Монева. Предполага се, че домакинята в момента върши някаква домакинска работа и слуша радио.

Звъни телефонът.

Добре ще бъде, ако може да се подразбере, че Нина Монева зарязва мигновено работата си, изключва радиото и просто грабва слушалката.

Ах, какво разочарование в гласа ѝ:

– Не, господине, не сте сгрешил много номера... но... тук е друго нещо...
Чуйте, вие търсите обещаното, а тук е нещо обратно. /Чуваме брътвеж на глъч, той сигурно иска да завърже разговор./ Откажете се, нямам време.

Рязко затваряне на телефона.

Отново радиото.

Праховсмукачка.

Отново звън на телефон.

Млъква праховсмукачката, млъква и радиото, слушалката е грабната.

– Ало! – вика Нина Монева. – Ало!

Никой, нищо.

Щрак! Слушалката отива върху вилката си.

Радиото, праховсмукачката.

Сега пък – звънецът от входната врата. Нина Монева не бърза; спокойно, като човек, който не може да очаква нещо откъм вратата, тя изключва само праховсмукачката и отива да отвори.

– Добър ден! – чуваме гласът на Роза Велева.

– Добър ден! – отвръща Нина Монева.

Г о в о р и т е л. Радиотеатърът представя пиесата на Борис Априлов:
"ПРЕРИЯ".

Музика за преход.

Домакинята изключва приемника.

Р о з а. Не разбирам куража ви да каните вътре.

Н и н а. Не се страхувам от нищо.

Р о з а. И сте сигурна, че идвам при вас?

Н и н а. Сигурна съм, че не идвате при мен.

Р о з а. А аз идвам при вас.

Н и н а. Това не е вярно.

Р о з а. Абсолютно!

Н и н а /смутена сигурно от проучвателния поглед на посетителката/. Все пак, помислете си, при мен не идва никой.

Р о з а. Защо?

Н и н а /изненадана от въпроса, който в нейния дом прозвучава твърде нахално/. Трябва ли да да седнете?

Р о з а. Налага се.

Н и н а. Искате да кажете че...

Р о з а. Да!

Н и н а. Колко?

Р о з а. Повече отколкото предполагате. /Пауза./ Ще се наложи.

Н и н а. Да поседнете?

Р о з а. Да.

Н и н а. И какво ще желаете?

Р о з а. Едно обяснение.

Н и н а. Обяснение?

Р о з а. Голяма картина! /Пауза./ От кого е?

Н и н а. Мислите ли, че имаме да си кажем нещо?

Р о з а. Само че не разбирам /пауза/ какво представлява.

Н и н а. Навярно чухте какво казах.
Р о з а. Животът объркан, картините объркани!...
Н и н а /раздразнено/. Не чувствувате ли че проявявате известно нахалство?
Р о з а /с възмущение/. Аз?
Н и н а. Вие.
Р о з а. /след пауза/. Наричате ме нахална? /Пауза./ Вие смеете да ме обвинявате в нещо, за което съм дошла да ви обвиня?
Н и н а /стъписано/. Мен?... Слушайте, защо започнахте така!
Р о з а /едва сдържаща гнева си/. За да не почна направо.
Н и н а. Направо? /Пауза./ С кое?
Р о з а. С обвинението.
Н и н а. Госпожо...
Млъква, кой знае защо, не може да продължи.
Р о з а. Само не се обърквайте. Не съм дошла да се обърквате, а да проведем един съдържателен разговор, мъжествено /пауза/ както подобава на истински жени,
Н и н а. Вие... знаете ли, поне, как се казвам?
Р о з а. А вие допускате ли, че ще вляза при някого без да зная името му?
Н и н а /тихичко/. Вече не знам... какво да мисля. Светът е голям, а животът стана сложен...
Р о з а. А човешката душа е... пространна.
Н и н а /с лека изненада/. Какво казахте?
Р о з а. Тук е приятно.
Н и н а. Вие седнахте.
Р о з а. Седнете и вие.
Н и н а. Вие седнахте много спокойно.
Р о з а. За което са учудвам на себе си. /Пауза./ Възхищавам се от хладнокръвието си, люблювам се на собственото си величие.
Н и н а. Величие?
Р о з а. А какво друго?
Н и н а. На мен ми липсва подобна самоувереност...
Р о з а. Нищо чудно.
Н и н а. Дори в собствения ми дом,
Р о з а. И когато говорите по телефона ли?
Н и н а /отново трепва/. Може би трябва да търся причината на вашето посещение...
Р о з а. Важното е да запазим присъствие на духа и да се разговорим по мъжки, както подобава на истински жени.
Н и н а. Това което повтаряте тъй усърдно, не е чак толкоз остроумно.
Р о з а. А туй да наречеш човешката душа... пространна... /Пауза./ Остроумно ли е?
Н и н а. Все пак, моето предимство пред вас е в това, че се намирам в къщата си.
Р о з а. Стига с тази къща!... Разбрахме, че сте в къщата си.
Н и н а /готова е да викне, но се овладява/. Вижте какво, аз съм тих човек, така ме знаят всички.
Р о з а /иронично/. Всички?

Н и н а. Познатите.

Р о з а. Имате познати.

Н и н а. Всеки има... Поне познатите не липсват на този свят.

Р о з а. Непрекъснато говорите за света, все за света.

Н и н а. Все пак в него живеем.

Р о з а. Добре ли живеете?

Н и н а. Анкета ли провеждате?

Р о з а. Старая се да запазя хладнокръвие.

Н и н а. Какво?

Р о з а. Да не захленча, най-малко пред вас би трябвало да сторя това унизително нещо.

Н и н а. Заплашвате с плач. Имате доста начини за заплашване

Р о з а. Стига!

Роза захлипла.

Н и н а. Успокойте се. Избършете сълзите си.

Телефонът.

Нина грабва слушалката, повтаря няколко пъти "ало", не получава отговор и връща слушалката.

Р о з а /изведнъж, поривисто/. Причинихте ми най-голямата беда!

Н и н а /все още заета с мисълта за телефона/. Аз?

Р о з а. Смазахте ме. Унищожихте ме.

Н и н а. И сте сигурна?

Р о з а. Затова ви разглеждам сега и да ви кажа... /злорадо/ не мога да разбера в какво се изразява превъзходството ви.

Н и н а. В това, че сте луда, а аз не съм. Вие сте нещастно миловидно създание, което ей сега ще ми разкаже какво го тормози, защото милиони са нещата които тормозят хората, но малко хора са готови да изслушат и разберат.

Р о з а /ехидно/. Да ме разберете?

Н и н а. Склонна съм.

Р о з а. Да не се отметнете.

Н и н а. Кафе?

Р о з а. Нищо не искам!

Н и н а /изненадана от решителния и енергичен отказ/. Какво?

Р о з а. Нищо от вас.

Н и н а. Седнете и разкажете.

Р о з а. Само чаша вода.

Н и н а. Нектар?

Р о з а. Поисках вода!

Н и н а /преди да тръгне/. Би трябвало не да искате, а да помолите.

Трябва да се долови, че рязко тръгва и излиза, че Роза стои неподвижно до завръщането на Нина, която подава чашата. Роза я поема и изпива водата наведнъж.

Н и н а /прави опит за шега/. Може би ви няма нищо, може би бяхте само жадна.

Р о з а /сломено/. Моля ви се.

Просто пада в креслото.

Доста изненадана, Нина запалва цигара и стои в нямо очакване.

Н и н а. Слушам ви.

Р о з а. Лесно ли давате телефонния си номер?

Н и н а. Стига да ми го поискат.

Р о з а. Може би ще позволите да ви запитам, какво търси вашият телефонен номер в бележника на моя съпруг.

Н и н а. Моят номер?

Р о з а. Вашият.

Н и н а. В бележника на съпруга ви?

Р о з а /жлъчно изсъсква номера/.

Н и н а. Да, това е номерът на моя телефон. Кой е съпругът ви?

Р о з а. Ставате жалка!

Н и н а. Но вие /лек смях/ така, както ме гледате, допускате ли, че може да?... Вижте се, вижте и мен, аз съм човек, който се е примирил с тези неща и колкото и да ме радва вашата ревност, със съжаление мога да ви кажа, че тук наистина има недоразумение, на което, ако имате малко търпение, ще сложим край. /Пауза/. Ако телефонът е мой, не знам какво търси в бележника на вашия съпруг. Преди всичко, номерът ми е нов.

Р о з а. Колко нов?

Н и н а. За съжаление, телефонът ми не фигурира в никой бележник, на никакъв човек и никой никога не ми се обажда...

Р о з а. Никой?

Н и н а /след пауза/. Почти.

Р о з а. Това "почти" ме кара да се замисля.

Н и н а /с болка/. Знаете ли какво означава "почти"?

Р о з а. Мога да си представя.

Н и н а /рязко/. Не можете!

Р о з а /извиква/. Номерът е ваш!

Н и н а. До кога ще повтаряте това?

Р о з а. Обадох се, проверих!

Н и н а. И кой ви отговори?

Р о з а. Вие ми отговорихте.

Дълга пауза.

Н и н а /малко отнесено/. Сигурно. Друг не може... да ви се обади... от моя дом.

Р о з а. Този ваш дом... Непрекъснато ми го натрапвате.

Н и н а /сякаш на себе си/. Единственото, което имам.

Р о з а. И глас на много млада жена. Моят съпруг пък има вашия телефонен номер в бележника си. Срещу номера не е отбелязано име.

Н и н а. Това пък е още по-малко вероятно.

Р о з а. Само голи цифри, като жестока гола истина.

Н и н а. За първи път ли ви се случва?

Р о з а. Женени сме от десет години, нито веднъж не е закъснявал, дори час, а бележникът му е бил винаги чист.

Н и н а. И как открихте номера?

Р о з а /сконфузено/. Все пак... аз съм жена.

Н и н а. Все пак... някои проверки... по джобовете.

Р о з а. Смятам, че това е задължение на всяка съпруга, процедура, може да предпази от неприятности.

Н и н а /смее се/. Да, да.

Р о з а. Ето, аз съм при вас, ще ми кажете в какво се състои работата и ще взема мерки,

Н и н а /смее се от сърце/. Успяхте да ме развлечете и не мога да не ви предложа кафе, следобедът се очертава като интересен.

Р о з а /извиква/. Кафе! /Укротено./ Сега не ми е до кафе!

Н и н а /весело/. Разбрах.

Пауза.

Н и н а. излиза. Връща се с бутилка и чашки.

Р о з а. Вие сте хитра жена,

Н и н а. Така се радвам, просто се освежих.

Р о з а /трагично/. Казах ли? Заявих ли ви, че не искам нищо, освен да разкрия някои неща?

Н и н а /сериозно и с болка/. Знаете ли от кога е тази бутилка? Непокътната е откакто съм влязла в жилището си. По едно време започнах да се надявам, че ще се повреди чешмата, или казанчето, паркетът, вратите, бях сигурна че ще дойдат майстори, да ги почерпя,,,

Р о з а. Да, но не съм дошла да ми разигравате комедии.

Н и н а. За вас комедия, за мен непоносима трагедия. Мисля че няма по-страшно от туй, да чакаш дори водопроводчика.

Р о з а. Тук мога да ви жегна, може би вашата стръв не би спряла дори пред водопроводчиците, но карай да върви... /Пауза./ Не се скъпя на обиди, разбрахте ли? Защото съм обидената.

Н и н а /както налива в чашките, весело/. Изневерената.

Р о з а. Моля ви!

Н и н а /Весело/. Нека прием и забравим. Любовта идва и си отива.

Р о з а /с изненада, почти подскача/. Какво?

Н и н а /със сериозен тон/. Пийнете си. /Пауза./ На здраве!

Н и н а. се задавя и закашля.

Р о з а /чак сега, ехидно/. Наздраве!

Н и н а. И така, казвате, мъжът ви, а? Някой се спусна и ви го грабна. /Закашля се/. Отнесе си го... /Пие./ А вие /закашля се/ се втурвате да спасите каквото можете.

Р о з а. Чула съм, че това дава резултат.

Н и н а. Може би... /Пие./ Препоръчвам ви да продължите. Колкото се отнася до мен, аз ви го отстъпвам.

Р о з а. Вие сте длъжна да сторите това. /Пауза./ Освен ако сте...

Н и н а. Какво?

Р о з а. Чудовище.

Н и н а. Приличам ли ви?

Р о з а. Не.

Н и н а /отпива/. Мечтая да стана чудовище. Може би те са по-щастливи, лошите хора са много по-щастливи и нападат, грабват и изчезват, брутално взимат всичко, срутват, не чувствуват болка за болките на хората.

Р о з а. Какво търси вашия номер в бележника на моя съпруг!?

Н и н а. Името на съпруга ви? /Пие./

Р о з а. Не се правете на...

Н и н а /настойчиво/. Питам как се казва мъжлето ви!

Р о з а /поривисто/. Велев,

Н и н а /отпива и се закашля/. Това име не фигурира нито в спомените ми, нито в сегашните ми авантюри. Спомням си един Велев, беше заместник директор при нас...

Р о з а /извиква/. Няма да позволя! Засрамете се от...

Тук Роза млъква.

Н и н а. /бърза/. От какво? /Мълчание/ От какво да се засрамя? /Мълчание./ Кажете де! /Мълчание./ От белите си коси?... Ако сте дошла тук да си говорим истини, кажете направи от какво да се засрамя?

Р о з а. Извинете.

Н и н а /с тъга/. Мила моя, нямате си представа какъв комплимент ми сторихте с туй нахлуване тук, да ми искате сметка, да си искате мъжа обратно. Да ви го дам, да ви го отпусна. Да си бъде около вас и всичко във вашия дом да си тръгне по старому.

Р о з а. Никога не е вървяло, но...

Н и н а. Така ли?... Деца?

Р о з а. Няма да ви кажа!

Н и н а. Аз обаче мога да ви кажа, че нямам нито деца, нито съпруг, нито съм имала, а бъдете сигурна, че няма и да имам.

Р о з а. Не съм сигурна.

Н и н а /трепва и отново придобива настроение/. Ново двадесет. /Пие./ Кое ви кара да мислите така?

Р о з а. Ще се напиете.

Н и н а. Кое ви кара да мислите така за мен?

Р о з а. Не ви ли виждам ноктите, сляпа ли съм – косите ви са направени, лъхате на чистота и на скъп одеколон. Една жена, ако се е предала...

Н и н а. Как се казвате?

Р о з а. Роза.

Н и н а. Аз съм Нина.

Р о з а. Знам,

Н и н а /изведнъж/. Откъде? /Пауза./ В бележника е отбелязан само телефонът ми.

Р о з а /въздъхва/. След като открих телефонния номер, започнах най-унизителното нещо в живота си.

Н и н а. Моля?

Р о з а. Обадих се на справки, отказаха. Искан да знам кой абонат се крие зад този номер. Било забранено. Тогава започнах да търся връзка с телефонистките. Не намерих и се заех с най-унизителното,

Н и н а. Да ровите в указателя.

Р о з а. Четири дни!... Целия телефонен указател, всички номера, докато се натъкнах на вашия. Срещу вашия номер видях името ви, адреса ви.

Н и н а. Боже мой.

Р о з а. Моля да не коментираме това. То ме унижи толкова!

Н и н а. Но защо не ми се обадохте? Щях да ви кажа коя съм и къде живея?

Р о з а. Това е най-унизителния период в живота ми.

Н и н а. Карате ме да мисля, че не притежавате добре поддържан разсъдък.

Р о з а. А вие ме карате да мисля, че хитрувате.

Н и н а. Представям се какво бихте направили на мъжа си... Горкият съпруг.

Р о з а. Дошла съм да си го върна,

Н и н а. Предлагам да престанем. Не съм подходяща за подигравки. Уморена съм.

Р о з а. Ограбихте ме.

Н и н а. Вече съм склонна да ви посоча изхода! Принудихте ме да ви го кажа. /Оставя чашата./ Луда ли сте, нормална ли сте – не знам, но ви моля да си отидете,

Р о з а. Продължавате да отричате?

Н и н а. Вървете си! /Пауза./ На вас казвам! Веднага!

Р о з а. Можете ли да ми кажете какво означава тази дума прерия? /Пауза./ Спокойно.

Н и н а. Какво търси тя в устата ви? Откъде я взехте?

Р о з а. От бележника на мъжа си, изписана срещу телефонния ви номер.

Звуков ефект.

Пауза.

Н и н а. Нима той... Вие твърдите... Коя сте вие?

Р о з а /спокойно/. Неговата жена.

Н и н а. Не може да бъде!

Р о з а /покровителствено/. Сега разбирам. /Пауза./ Боже, колко страшно стана!... /Продължителна пауза./ Нима е постъпил детински? Не мога да повярвам. Емил не може да постъпи така. /Голяма пауза./ Това ме кара да се замисля. Значи... той... Това ще ме принуди да изостря вниманието си. Тази шмекерия се оказва важна.

Н и н а. Никога не съм го питала за това. Не е ставало и въпрос. Аз мислех...

Р о з а. Че не е женен.

Н и н а. Макар че туй няма значение.

Р о з а. Откога се познавате?

Н и н а. Обикновено не говоря много, а днес се разбъбрах за цяла година.

Р о з а. Според мен познавате се отдавна и сигурно отброявате всеки ден. Да речем – сто деветдесет и два дни. Примерно.

Н и н а. Не забравяйте че ви поканих, понеже забелязах нещо симпатично у вас.

Р о з а. Обзалагам се, че си водите дневник.

Н и н а. Мисля, че когато един гост започне да издребнява...

Пауза.

Р о з а /въздъхва/. Пропаднахте в яма. /Вади цигара./ Къде се срещате?

Н и н а. /както си е замислена/. Какво?

Р о з а. Тук. При идеални условия.
Н и н а. е замислена, може да се предположи че не е и чула.
Р о з а. Харесвате ли го?
Н и н а. /унесът ѝ продължава/. Какво?
Р о з а. Обичате ли го?
Н и н а. Ревнувате ли или инквизирате?
Р о з а. Всеки ден ли?
Н и н а. Много лесно разбрахте, че съм добра.
Р о з а. Само наивникът може да допусне, че не се виждате всеки ден.
Дълга пауза.
Личи си, че Нина иска да доложи нещо важно.
Н и н а. Представете си, че не съм го и зърнала.
Р о з а /прекалено изненадана/. Моля?
Н и н а. /спокойно/. Никога.
Р о з а. А така!
Н и н а /със същия спокоен тон/. Нито той мен.
Р о з а. Изплъзвате ли се?
Н и н а. Спокойно, не сме се виждали.
Звуков ефект.
Двете жени се раздвижват, разхождат се.
Н и н а. Вие сте негова жена.
Р о з а. Там е работата.
Н и н а. Емил е ваш съпруг, така ли?
Р о з а. Нямате си представа колко много ми е съпруг, понякога повече отколкото трябва.
Н и н а /въздъхва/.
Пауза. Неудобно мълчание.
Н и н а /най-после/. Е?
Р о з а. Убихте ме...
Н и н а. И вече можете да си отидете.
Р о з а. ...с това че не сте се виждали. Слушайте /сякаш махва с ръка, отказва се да говори, но после променя решението си/. Дошла съм да се разберем.
Н и н а. Най-добре ще се разберем като напуснете тази територия.
Р о з а. Която е ваша, да. Но мъжът пък е мой. Вие още ли твърдите, че не сте се виждали?
Н и н а. Изгубих интерес към вас.
Р о з а. Нито той вас?
Н и н а. Не ми се разговаря, по това време не ми се говори.
Р о з а. И той ли, кажете!
Н и н а /сякаш за първи път я вижда добре/. Вие сте негова съпруга.
Р о з а /в мотива си/. И не знаете как изглежда?
Н и н а. Напротив.
Р о з а. Съсипахте ме.
Н и н а. Представям си го.
Р о з а. Сигурна ли сте?
Н и н а. Абсолютно.

Р о з а. Добре, опишете го.

Н и н а. Това не е никак важно... Какво искате от мен?

Р о з а /безпомощно/. Вече не знам. /Пауза./ И все пак, тази работа не може да остане така, ние трябва... /Пауза./ Уважаема Монева, нима трябва да предположа, че става въпрос за невинна телефонна връзка?

Н и н а. На този въпрос си отговорете като си излезете, уединете се и което измислите ще бъде отговорът, който очаквате.

Р о з а. Колкото повече мисля, идвам до заключението, че го обичате, дори нещо повече.

Н и н а. Повече от това?

Р о з а. Ако ви ядосам ще изплюете ли камъчето?

Н и н а. Като нищо, едва ли ще остана неотмъстена.

Р о з а /сломено/. Значи се обичате.

Н и н а /с хумор/. Не може да се каже, че не го обичам.

Р о з а /извиква/. Не говорете директно! /Тихо./ Пощадете ме... Разбирате ли най-после, че ме убивате? В сърцето ви няма ли място за състрадание?

Н и н а /готова за иронизиране/. Не, но ако си отидете ще се намери. Готова съм да ви съчувствам от разстояние.

Р о з а /извиква по-силно, отколкото може да се допусне/. Няма да ви направя удоволствието, не ще ви позволя да ликовате. Той е мой, разбрахте ли, ще се боря! Какво си въо...

Телефонът.

Звънът сякаш разтърсва Нина. Още веднъж се звъни. Още веднъж. Жените наблюдават апарата. Нина преценява, че не е момент да вдигне слушалката.

Р о з а. Вдигнете. /Пауза. Звъни./ Вдигнете! /Пауза./

Н и н а. Не!

Шум от телефонна апаратура.

Р о з а. Емиле, тук е Роза. /Пауза./ Твоята жена!... Да, да, жена ти... Искам да дойдеш... Тук, където съм аз... /Бързо/. Слушай, ако не тръгнеш, ще скоча на тротоара. Намирам се на третия етаж и ще се хвърля през прозореца... Заповядвам ти... Не вярваш ли че мога да... Адреса! Не знае адреса!... Ще го намериш в указателя, на Монева – Нина. Монева. Подчертала съм го. Ако до петнайсет минути не пристигнеш, ще скоча от етажа.

Роза яростно поставя слушалката върху вилката.

Мълчание.

Налива си от бутилката, пие.

Р о з а /строго/. Как се запознахте? /Пауза./ Говорете докато не съм полудяла.

Н и н а. Случайност.

Р о з а. Каква случайност?

Н и н а. Преплитане на телефонните разговори.

Р о з а. И започнахте!

Н и н а. /твърдо/. Да!

Р о з а /зъл тон/. А той се прави на невинен... и нежен. У дома нито думичка. На вас не казва... че е женен. Боже, каква ужасна лъжа! В такава лъжа съм живяла месеци!... Сигурна ли сте, че не сте се виждали?

Пауза.

Р о з а. Сега мълчите.

Н и н а /кратко/. Искате да кажете, че той ще дойде тук?

Р о з а. Налага се.

Н и н а. Вие сте жестока.

Р о з а. Нямам друг изход.

Н и н а. Това ли решихте?

Р о з а. Сега един пропуснат съпруг се равнява на бедствие.

Роза тие.

Н и н а. А питате ли дали съм съгласна?

Р о з а /с изненада/. Какво?

Н и н а. Трябваше да ме питате.

Р о з а /с изумление/. Не сте съгласна да видите този когото обичате? Когато ви се дава такава възможност?

Н и н а. Не съм готова за такава среща.

Р о з а. А!... Това пък? Сега пък трябва да се съобразявам и с вас. /Пие./ На мен ми е необходима точно тази среща и точно тук.

Н и н а. И каква е целта ви?

Р о з а. Да се разберем, като хора.

Н и н а. Като хора?

Нина произнася горната дума с присъщия си неин унес. Май че нещо оправя косата си.

Р о з а /весело/. А така, постегнете се, притегнете се, предстои ви първата среща. Първото впечатление е важно. Според мен е важно. Някога, когато го срещнах за първи път... Слушайте, на колко ви се струва той? /Мълчание./ На колко ви се представи? /мълчание./ Да не мислите, че ще видите някакъв хокеист? Един, така... млад любовник за зрели жени? Ще бъдете излъгана. Шейсет годишен мъжага! От кумова срама ще остави пазарната торба у дома, но без пазарна торба той не излиза, така съм го научила.

Н и н а. Малка е вероятността да ме засегнете.

Р о з а. Да ви засегна ли? С какво? Говоря за съпруга си, засягат се вие!

Н и н а. Млъкнете!

Р о з а. Ще разбере какво е и това – прерия. Какво е значението на този знак, на този код, има ли някакво значение, заема ли място в емоциите на мъжа ми. Това понятие прерия може би говори твърде много за загадъчния свят на един съпруг, който е вън от дома, а пред близките си е само пазарска чанта. Кажете, какво означава тази дума? /Мълчание./ Искам да ми се изясни.

Н и н а. Моля ви.

Р о з а. Защото ще ви накарам да говорите пред него.

Н и н а. Не!

Р о з а. Тогава да избегнем остриите. Вие ли сте прерията?

Дълга пауза.

Н и н а. Моля ви!...

Р о з а. Какво е прерия? Напомня ми за пустота! Безкрайност и пустота, безбрежна растителност, която ту се възмогва, ту съхне. Говори ми за безцветни жилави треви и нищо друго... Напомня ми за безлюдност, отчаяние. Това ли сте вие? Това ли успяхте да измислите?

Н и н а. Слушайте, съществува ли начин да си отидете?

Р о з а. Той ли го измисли? А? Че откъде му е хрумнало? У дома Емил не се подвизава с въображение.

Н и н а /извиква/. Млъкнете!

Р о з а /стъписана/. Семпличък.

Н и н а. Ще ви изгоня, пък ако щете, скачайте на тротоара!

Р о з а. Боже, колко ви заболя, как сте омагьосана!

Н и н а. Забранявам ви!

Р о з а. Слушайте, Нина, вие ме изненадвате. Смятах че ще се разберем, ако става въпрос за невинна телефонна връзка, обикновен брътвеж по жицата; с такива брътвежи гъмжи телефонната мрежа. А то? Оказа се по-сериозно... Смятах да го разоблича и да си го отведа, но вие ме плашите. Кажете, наистина ли?

Н и н а. Какво?

Р о з а. Не сте го виждала.

Н и н а. Да, наистина.

Р о з а. Нито той?

Н и н а. Нито той.

Р о з а. Ако сте искрена, наистина дигнах напразна пукотевица и започвам да се разкайвам. Но все пак, трябва да му се даде един урок, това си е наистина нещо като изневяра. Всеки ден ли ви се обаждаше?

Н и н а. Не желая... да отговарям.

Р о з а. Значи всеки ден. Вие сте била в съзнанието му, той е бил пленен от вас. Един ден... щеше да дойде... и последицата.

Н и н а. Не забравяйте, че съм ви изгонила.

Р о з а. Щяхте да осъществите и срещата! Готови, втасали!.. А аз...

Н и н а. Решението ми беше категорично.

Р о з а. Решение?

Н и н а /вяло/. Да не се срещнем...

Р о з а. А неговото? /Нина мълчи./ А той?

Н и н а. Не знам, мисля че щях да му наложа...

Р о з а. И защо ви са тези отношения? Какво печелите? И какво бихте загубила, ако се видите?

Н и н а. Ами, вижте ме.

Р о з а. Гледам ви.

Н и н а. Разгледайте ме!

Р о з а. Нищо, липсва ви самочувствие.

Н и н а. Никога не бих дала адреса си.

Р о з а. Но умирайте да го видите.

Н и н а /след продължително мълчание/. Не знам...

Р о з а. Може би?

Н и н а. След случилото се. Имайте предвид, че още не съм решила. В последния момент мога да ви прогоня.

Р о з а. Такава ли сте? Значи, може и да се сдърпаш. /Пауза/. Хубаво – жени се бият за мухльо.

Н и н а. Мисля че ви помолих нещо.

Р о з а. Да не го обиждам. Но той си е мой и ще си го обиждам.

Н и н а. Щом е ваш, защо сте у дома ми?

Р о з а. За да си го осигуря.

Н и н а. Значи не е ваш.

Р о з а. Какво?

Н и н а. Бъдете сигурна, че вече не е ваш.

Р о з а. А!... /Пауза./ Пантерата се зъби.

Н и н а. Не ме разбрахте.

Р о з а. Така де, опипвате почвата. /С ирония./ Може би ще го ударите на молба.

Н и н а. За какво?

Р о з а. Да ви го отстъпя.

Н и н а. Извинете, той си е мой и не можете да ми го вземете.

Р о з а /едва не подскача/. Хей!... Тук се говорят неприлични неща.

Н и н а. Но и аз не мога да го задържа.

Р о з а /склонна към непочтена атака/. Да, наистина, аз съм някак по...

Н и н а. Това исках да ви кажа в началото.

Р о з а. Вие наистина нямате сметка от едно оглеждане. От него печеля аз. Та, за какво си говорехте в тези сини часове?

Н и н а /на свой ред, язвително/. Казвахме си неща, които вие с него не бихте могли да си кажете. И да ви заявя искрено, смятам, че не познавате съпруга си.

Р о з а. Вашата наивност ме прави печална,

Н и н а. Не познавате човека, с когото живеете трийсет години.

Р о з а. Хайде де!

Н и н а. Той не е нито мухльо, нито мъж с пазарска торба, а е личност, която вие нито сега, нито когато и да е, ще оцените.

Р о з а. Добре де, бихте ли се омъжила за него?

Н и н а /след продължително мълчание/. Каквото и да ви кажа, ще ви заболи.

Р о з а. Сигурно някога сте претърпели разочарование в любовта.

Н и н а. Познайте.

Р о з а. Винаги има по едно сериозно разочарование и след това...

Н и н а. След това?

Р о з а. Ставам жестока, извинете!

Н и н а. Старомоминството!

Р о з а. Много ви моля. Нещо се впрегнах. Повярвайте, не съм толкоз лоша. Повярвайте ми,

Н и н а., Разбирам ви.

Р о з а. Извинете ме!... Всъщност, такава преплитане на разговорите не е неприятно. Подобна игра се е случвала и с мен, В нея има нещо увличащо, обещаващо. Разбира се, става дума за кратка телефонна връзка, за лек флирт, а не като вашата дълга и сериозна любов. /Смее се с добро сърце./ Я си кажете, ако не бях се намесила докога щеше да продължава?

Н и н а. До края на живота,
Р о з а. И сега трябва ли да вярвам, че ще прекъснете?
Н и н а. Обещавам,
Р о з а. Но, ако ви се обади?
Н и н а /въздъхва/. Не знам.
Р о з а /въздъхва/. Дааа, ще се съдърпаме с вас, това няма да ни се размине.
Моят хубостник забърка каша, която трябва да сърбам аз. /Рязко,/ Разберете,
отнемате ми мъжа!

Н и н а. Моля ви, не го въвеждайте тук.

Р о з а. Искрена ли сте?

Нина мълчи.

Р о з а. Искате да го зърнете... Признайте! /Нина мълчи./ И искате, и не
искате! /мълчание./ Хем боли, хем сърби.

Н и н а. Вижте какво, ако не желая да го видя, то не е затуй, което мислите, а
за да не разбия голямото нещо в себе си. /Глухо./ Разберете, все пак имам да живея
още. /Пауза./ Това голямо нещо ми беше необходимо.

Р о з а. Не знам, на мен ми трябва Емил.

Н и н а. Май че сте глупавичка.

Р о з а. Не знам защо. Вън няма мъже. Жени колкото щеш, а мъже няма.
Защо да го изпускам...

Н и н а. Празноглавка.

Р о з а. Преди всичко, ще ми се смеят, че съм го отстъпила на една...
нешастица...

Н и н а /склонна към връщане на ударите/. Извинете, но през последните
шест месеца не бях толкоз нещастна.

Р о з а. Така си мислите, защото не аз, а вие сте глупачката, Какво,
целунахте ли го, търкулнахте ли се? Нищо. Само говорехте по жицата. И той ви
наричаше прерия, защото все пак, трябвало е да ви нарече някак, и вие сте човек, и
вие душа носите. Под бледата ви безсочна кожа може би пърха живот. Сега ще ви
види и ще избяга.

Н и н а. През тия шест месеца вие бяхте жалка.

Р о з а. Днес жалката станахте вие.

Н и н а. Не съм сигурна.

Р о з а. А пък аз съм!

Н и н а. Да не забравяме, че до този момент аз притежавам един свят, а вие
един съпруг с пазарска торба. Не забравяйте, че ако на вас носи репички, на мене...
/Млъква./

Роза /ехидно/. Звезди.

Н и н а. Светлина,

Р о з а. Значи това прави моят мухльо?

Н и н а. И блянове!

Р о з а. Виж го ти.

Н и н а. И надежда!

Р о з а. Надежда за какво?

Н и н а. В края на краищата – един полъх.

Р о з а. Какво?

Н и н а. Полъх над безкрайната и безнадеждна прерия, нарече на живот.
Р о з а /отдъхва/. Охооо! /Пауза./ Прерията изплува! Значи с такива неща си запълвате времето? Нищо чудно да сте говорили по цял час.

Н и н а мълчи.

Н и н а. Един път говорихме цели три часа,

Р о з а. Е за тая работа ще го пребия! А с мен? Не говори и пет минути.

Н и н а. След като ви доказах, че ви превъзхождах цели шест месеца, моля ви да напуснете моя дом!

Р о з а. От тук ще си изляза само придружена с моя мъж.

Н и н а. Причакайте го вън.

Р о з а. Искам да ви види!

Н и н а. Не!

Р о з а. И вие него,

Н и н а. Вие сте идеално изработена глупачка.

Р о з а. А вие хитруша.

Н и н а. Мога и да ви ударя!

Р о з а /заплашително/. И това не можете.

Н и н а /извиква/. Излезте!

Р о з а. Няма!... Оставете вазата!

Н и н а. Махайте се, ви казвам! Вън!

Р о з а. Той трябва да влезе тук!

Н и н а /изкрещява/. Нее!

Р о з а /крещи/. Върнете вазата на мястото ѝ!

На входа се звъни.

Пауза. Още пауза. Звъни се повторно. Пауза.

Звъни се за трети път.

Н и н а. /кратко/. Какво чакате, доведете съпруга си.

Звъни се.

Роза стои учудена – не знае какво да предприеме.

Н и н а.. Помолих ви да въведете съпруга си.

Р о з а. Искате аз?

Н и н а. Да.

Р о з а. Добре, срещете се... Вече показвате зъби.

Роза излиза, чуваме стъпките ѝ.

Пауза. Шумове от отваряне и затваряне на врата и пр.

Тишина.

Р о з а. Ето ни. Най-последно тримата. Емиле, дъщеря не можахме да си имаме, но отгледахме втора съпруга.

Е м и л /на Роза/. Мога ли да те помоля?

Р о з а. Да си излезем, нали? /Пауза./ Да ѝ спестим една сцена. /Пауза./ Една тревога по-малко на любовницата.

Е м и л. Роза! Дълга пауза.

Н и н а. Попаднали сме в смешно положение.

Р о з а /иронично/. В жалко положение.

Е м и л. Един от нас...

Р о з а. ...е жалък, да.

Е м и л. И заплашва, че ще скочи от прозореца. /Пауза./ Шантажира.
Р о з а. А този, който изневерява, не е жалък.
Мълчание.
Р о з а. Този, който бяга от семейството си.
Е м и л. Смешни сме и двамата.
Р о з а. А ти?
Е м и л. Искаш ли да си отидем и ще ти обещаю нещо?
Р о з а. Само тя е достойната, така ли?... Така ли реши?
Е м и л. Моля те да си излезем.
Р о з а. Не!
Е м и л /извиква/. Настоявам!
Роза. Сега ще видиш дали шантажирам.
Е м и л. Махни се от прозореца! Спри се!
Боричкане. Изглежда, че Емил се спуща и я хваща.
Р о з а /задъхано/. Остави ме да видим шантажирам ли.
Е м и л /смутено към Нина/. Моля ви да ме извините.
Р о з а /както е обгърната от ръцете на мъжа си/. Вече си говорите, а?
/Напъва се да се изтръгне от ръцете му и да се устреми към прозореца./ Вече си
бъбрите...
Е м и л /с отчаяние/. Роза!
Р о з а. Моето място е на тротоара!
Е м и л. Роза, моля те! Как да те моля, кажи?
Р о з а. Там ли искате да ме видите? Безжизнена?... Кажете! Защо мълчите?
Е м и л. Роза!
Р о з а. Пусни ме!
Е м и л. Ако обещаеш.
Р о з а. Не обещавам!
Е м и л. Обещай, че няма да правиш глупости.
Р о з а. Искам!
Е м и л. Моля те!
Р о з а. Обичаш ли я? /Мълчание./ Казвай. /Пауза./ Чакам.
Е м и л /отчаяно/. Роза, ако си отидем отгук, мога да ти обещаю всичко.
Р о з а. Обичаш ли я?
Е м и л. Тръгваме.
Р о з а. Ако не признаеш, ще скоча на тротоара. Ако ми попречиш, ще скоча
под трамвая, ще се отровя! Ще видиш!
Е м и л. У дома ще ти разкажа всичко.
Р о з а. Искам да знам обичаш ли я, разбери! Бъди най-последно малко искрен с
мен! Обичаш ли я, или не я обичаш?
Емил сломено пада в креслото.
Р о з а. Обичаш ли я?
Пауза, пауза, пауза...
Р о з а. Обичаш я, така ли?
Е м и л /тихичко/. Да си вървим.
Р о з а. Дори сега, след като я видях?
Е м и л /извиква/. Чудовище!

Р о з а /отпуска глава върху облегалката на креслото и захлипва/. Сега, пантеро, разбрахте ли на какво сте способна?

Е м и л /тъжно/. Роза.

Роза заплаква.

Р о з а. Отвратително. Ах, как се гледате!... Невинната кошута... Самотната... Която не може да пласира една бутилка коняк... Която би докопала дори водопроводчик. /Към Емил./ Преди малко твоята любима призна, че би спала дори с водопроводчик, ако той се съгласи, разбира се.

Е м и л /тихичко/. Животно!

Р о з а. Ах как се гледате!... Виж я! Защо не я разгледаш? Ноктите! Косата, очите... миглите!... /Извиква./ Вие се срещате!

Е м и л. Никога.

Р о з а. Но се соанира! Ах, как си ме мамил!... Може би пантерата се соанира за друг.

Е м и л. Ако си отидем...

Н и н а. /неочаквано извиква/. Никакъв друг!... Никой!...

Пауза.

Р о з а. Освен моят съпруг.

Е м и л. Повярвай, за първи път идвам тук.

Р о з а. Но сте се виждали.

Н и н а и Е м и л. Не!

Р о з а /почти иронично/. Какъв синхрон. /Пауза./ Може би когато отиваше за домати, когато мрънкаше, че опашката е голяма. /Внезапно./ А по градинките?

Н и н а. Не.

Р о з а. Не питам вас. Защо бързате? Емиле, говори!

Е м и л. Казах ти, че не сме се срещали нито тук, нито където и да е другаде. Сега се виждаме за първи път. Ако не беше ме повикала...

Млъква. Пауза.

Р о з а /натиска педала/. Ако не бях те повикала?

Е м и л /въздъхва/. Може би... нямаше да се видим никога.

Р о з а /бързо/. Никога, или "може би" никога?

Е м и л. Има ли значение?

Р о з а. Голямо.

Н и н а. Нямаше да се видим никога.

Р о з а. Значи... Всъщност... Значи, ако не бях аз...

Н и н а. Да!

Р о з а. Тогава трябва да ми благодарите, Нина Монева!

Н и н а /рязко/. Вие що за човек сте?

Р о з а. Аз съм тази, на която са изневерили. Това съм аз. Една изневерена. Живея си спокойно, работя си, мисля че имам съпруг и гнездо, а се оказа, че нито съпруг, нито гнездо. Кукувицата ме издебнала... Дватам разговарят по жицата, топят се, искрят от нежност, говорят по три часа, потъват в прерии, изчезват от света и никой не може да ги открие. Всъщност, това е прерията – голямото пространство в което никой не може да ви открие. Така ли е? Сами!... Там можете да си кажете всичко, да си изработите мечта. Може би прерията не е нищо друго

освен голямата ви мечта?... /Тъжно./ Боже мой, прерията може да бъде всичко!... А аз не знам нищо. Боже, каква широта има в тази душа, от бележника на мъжа ми!...

Н и н а. Уверявам ви – сега се виждаме за първи път.

Р о з а /продължава мисълта си/. Какво значение... щом си имате прерия. Прерията на думите е по-опасна от прерията на тялото. Телата линейат, изчезват, мечтата остава.

Н и н а. Млъкнете!

Р о з а. Охо!

Е м и л. Не можеш ли да млъкнеш?

Р о з а /победоносно/. Може би открих, а? Нахълтах... във вашата светая светих.

Н и н а. Вървете си!

Р о з а /тихо/. Само аз ли?

Н и н а. /след дълго мълчание/. И двамата.

Нина бързо прибягва, излиза.

Р о з а. Чакайте! Къде бягате?

Е м и л. Това ли имаше да кажеш?

Р о з а. Има още... Елате, Нина, елате!

Н и н а. Какво още?

Р о з а /жестоко на Нина/. Признайте, че не желаете да си отида. /Нина мълчи./ Не искате. Не предпочитате. Искате да е тук, до вас, да го гледате, още, колкото може повече, и ако е възможно да не си отиде, да остане завинаги, ако има някой за отиване, това да бъде аз – да вървя по дяволите, където и да е, само да ви оставя сами, да видите че всъщност страшно много сте искали да се зърнете, да чуете естествените си гласове. Това искате! Защото сте дръзки, защото няма по-жестоки животни от влюбените. Нищо по-жестоко не е измислено на този свят, нищо по-коварно и настъпателно – от влюбените. /Пауза/. Особено такива... на вашата възраст. /Изведнъж енергично./ Кажи бе, животно, мухльо, с какво те плениха толкова? С какво ме превъзходиха? Нима съм по-грозна, по-стара? Виж! Отвори си очите! Разгледай ме, разгледай я!

Нина изхлипва.

Е м и л /изкрещява/. Роза, ако не млъкнеш, ще съжаляваш!

Р о з а. Моля?

Е м и л. Ще заговоря аз!

Р о з а. И какво ще ми кажеш?

Е м и л. Горчивини!

Р о з а /изненадано/. Много ли ще горчи?

Е м и л. Ще ти наговоря всичко за тази години: за времето на моята каторга!

Р о з а. Така те искам! Да говориш! А не да мълчиш! Каторга! Така кажи. Може би от каторгата – направо в прерията, а? На свобода!

Е м и л. Напразно налучкваш. Никога няма да разгадаеш значението на думите, с които я наричах.

Н и н а. И аз него!

Р о з а. Ето!

Н и н а. Моля?

Р о з а. Това се искаше, да се отпуснете, да излетят думите на съзаклятието!

Е м и л. Набери, набери пара.

Р о з а. Защото съзаклятниците! Зад гърба на една жена, която не подозира нищо! /Готова да заплаче./ Погледни жената, която обичаш! /През хлипането./ Сляп ли си? Върни се на земята. Какво ще ти даде тя? /Втренчва поглед в нея./ А? Какво ще му дадете? Соанирайте се до припадък – нищо, нищичко не ще се получи! На какво се надявате? Какви ще бъдат радостите ви? Емиле, защо не ме прекъснеш? Не виждаш ли че озлобявам?

Н и н а /спокойно, тихо/. Защото казвате истината.

Е м и л. Н и н а!

Р о з а /към него/. Виж ти, можем и мелодрами. Тази ли е целта ви?

Е м и л. Не можеш да ни се подиграеш. Нашият случай е много истински! И красив! /Пауза./ Обичам тази жена! Това трябва да ти е ясно, когато ни замерваш с кал.

Р о з а /изкрещява/. Емиле!

Е м и л /решително, с достойнство/. Обичам я... Тя ме издигна, ние се издигнахме, над всекидневието, над жестоката обреченост, ако щеш – над възрастта. В нашите разговори имаше чистота, устрем, копнеж, думите сякаш не бяха думи, а възвание за втурване. В какво – не знаем – никой не го знае. /Пауза./ Не искаме нищо повече. Нито тя, нито аз. Не искаме да разрушаваме гнезда, нито да увеличаваме извънбрачните връзки на света с една, искахме да ни оставите в нашия свят, да си го обитаваме невидими един за друг, но солидарни. Нашият огромен микросвят не се интересува как белее косата и как растат бръчките по челото, не, ние стояхме над побеляването, над посивяването на дните.

Р о з а /бързо/. А тя се соанира!

Н и н а. Защото бях с него!

Р о з а. Тогава какво ми говорите? За какво втурване, когато си прави ноктите? На кого ги разправяте? Къде дават така по телефона? Никъде не дават само по телефона. И двамата ме лъжете, тя е имала цел!

Н и н а. Да!

Р о з а. Да те грабне!

Е м и л. Какво има да грабва толкова от мен?

Р о з а. Какво – имота ти!

Е м и л /отчаяно/. Боже мой, Роза!

Р о з а. Или пък нещо друго.

Е м и л. Какво друго, не чу ли, ние никога нямаше да се видим, ако не беше твоята жалка намеса.

Р о з а. Вие се обичахте!

Е м и л. Разбира се.

Р о з а /бързо и с надежда/. А сега?

Е м и л. Аз я обичам.

Р о з а. Дори ако скоча на тротоара?

Е м и л. Жалка махленка!

Р о з а. Жалка съм, признавам. Намесих се да спася един дългогодишен брак. И не вярвам в любовта по телефона. Това е за наивниците. Какво? Само ще говорите? И нищо повече! Ха-ха!

Е м и л. Брутально същество!

Р о з а. Вече станах същество!...

Е м и л. Може би ще ме разбереш, ще си ме отведеш у дома, но знай: вече няма да имаш власт над мен.

Р о з а /с ирония/. Ами ако почна да ти се обаждам по телефона?

Е м и л. Не, миличка, не всеки може да разговаря по телефона като нас. За това се иска дух.

Р о з а. Защо бе, Емиле, ще ти говоря за прерии.

Е м и л. Ти не можеш.

Р о з а. Значи, такава съм аз?

Е м и л. Не започвай с ирониите, макар че ги предпочитам пред сълзите и заплахите.

Р о з а. Предпочиташ ме иронична.

Е м и л. Няма да ме уязвиш. Нас никой не може да ни уязви... Защото не може да ни достигне.

Р о з а. Недостижими... викаш.

Е м и л. А най-малко ти,

Р о з а. Аз най-малко, разбира се.

Пауза.

Е м и л. Спокойният ти тон започва да ме плаши.

Р о з а. Не знаеш накъде ще избие.

Е м и л. Предчувствам лоши неща. Страхувам се...

Р о з а /прекъсва го брутално/. Значи, вашите отношения не са само флирт?

Е м и л. Не става и въпрос,

Р о з а. А нещо по-голямо?

Е м и л. Няма да разбереш,

Р о з а. И няма да се върнеш?

Е м и л. Не знам.

Р о з а. Ще останеш тук?

Е м и л. Не, миличка, и това не. Не си познала и няма да се хвана на уловката ти. За мен беше важно да кажа какво мисля по нашия невинен телефонен случай, който ти превърна в трагедия.

Р о з а. Невинен?

Е м и л. Велик, но невинен... Ще се върна ли у дома, това ще реша допълнително, но не мисли, че ще остана тук; ние не се натрапваме никому. Нашият свят е извън представите и предположенията.

Р о з а. Боже мой, нима ти още твърдиш, че телефонът може да замени света? И всичките негови удоволствия?

Е м и л. Гордея се с нашето извисяване.

Р о з а /въздъхва/. И какво искаш – развод?

Е м и л /въздъхва/. Защо бързаш?

Р о з а. Защото не мога!...

Е м и л. Какво не можеш?

Р о з а. Да те дяля.

Е м и л. Хм! /Многозначителна пауза./ Аз как те дялях.

Музикален ефект.

Р о з а /след пауза/. Някакви съмнения?... Към мен?

Е м и л. Хайде да помълчим.

Р о з а. Емиле, ти искаше да кажеш нещо, да ме опетниш. Сметките ни трябва да бъдат чисти. Зъб за зъб?... Око за око?

Е м и л. Никога не съм мислил за реабилитация.

Р о з а. Слушай, мизернико, наистина ли се съмняваш?

Е м и л. Да оставим това.

Р о з а /изумена/. Ти смееш да твърдиш, че не съм била изрядна?

Е м и л. Роза, защо не млъкнеш тук? И защо, дявол да го вземе, споменавах тази дума изрядна? В случая прозвучава нежно, като бриз във клоните на вишна.

Р о з а. Какво, нещо повече ли?

Е м и л /леко озлобява/. Ами, разбира се.

Р о з а. Може би съм ти изневерила?

Е м и л. Ами – да.

Р о з а. По телефона?

Е м и л. Напротив.

Р о з а. Какво означава напред?

Е м и л /с хумор/. Обратното на телефона.

Р о з а. Според теб, кое е обратното на телефона!

Е м и л /дълга пауза/. Да си вървим ли?

Р о з а. Значи туй успя да измисли подлата ти душа?

Е м и л. Не искам да водя подобни разговори пред НЕЯ.

Р о з а. Щадиш я,

Е м и л. Това, което може да последва, ще бъде ниско.

Р о з а. Настоявам да кажеш всичко, тук, пред нея, и ако можеш да ме уязвиш...

Е м и л. Ще те поразя!

Р о з а. Чакам.

Е м и л. Тръгваме!

Р о з а. Чакам, да бъда поразена. Да чуя докъде можеш да стигнеш в падението си, какво ще измислиш.

Е м и л. Не става дума за измисляне. Смятах да ти кажа нещо за Жоро Минев.

Р о з а. Можеш да помислиш такива гадости? За твоя колега?

Е м и л. За теб.

Р о з а. И какво?

Е м и л. Ами, нищо.

Р о з а. С него?

Е м и л. Като начало.

Р о з а. Какво?

Е м и л. И с друг.

Р о з а. И защо не каза, че знаеш?

Е м и л. Не ми беше удобно.

Р о з а. Вместо да дойдеш, да ми кажеш – мълчиш! Видя ли какъв си? Разбра ли ниската си душа? Вместо да дойдеш, да ме набиеш... /Пауза./ Долен човек. Че ти тогава не си ме обичал!

Е м и л. А ти от обич ли ми изменяше?

Р о з а. Задкулисен човек! Вместо да ми каже, да ми докаже обичта си!... Гаден си и напразно се боря за теб. Би трябвало да те оставя на произвола, в ръцете на тази суха пантера... Значи знаеше, така ли?

Е м и л. Винаги.

Р о з а. И си траеше?

Е м и л. Да,

Р о з а. Боже господи! Нина, чухте ли? Видяхте ли го? Знаел е, че го лъжа, потайвал се, като змия в пазва! Разбрахте ли с какъв човек се свързвате? /Към Емил./ Че ти тогава Емиле, изобщо не си ме обичал! И трябваше... И си знаел всичко, сигурно и как изглежда вторият?

Е м и л. Ми, да. Срецахте се при...

Р о з а. Млъкни!

Е м и л. Млъквам.

Р о з а /съска/. Ти не ме обичаш!

Е м и л. Никак.

Р о з а. Че тогава?... Боже, колко съм сама, боже колко много съм била самичка!... И сега?... Продължавай!

Н и н а. Мисля, че повече не мога да издържа!...

Р о з а. Вас никой не ви пита. Само знаете да откъквате мъже... Тя е готова и с водопроводчици!...

Е м и л. Извинете, Нина, но трябваше. Този стил ми бе наложен,

Р о з а. Аз съм окаяна самотница!

Е м и л. Нина, повярвайте, сега само мечтая да се отдалеча и да ви се обадя.

Н и н а. Но днес е особен ден...

Е м и л. Наистина.

Н и н а. Поне за мен.

Е м и л. Стана шумно.

Н и н а. Никога не съм мислила, че ще ви видя. Вярвате ли ми?

Е м и л. Но при какви обстоятелства!...

Н и н а. Оставете това, обстоятелствата никога няма да бъдат както трябва. Кога сте видели добри обстоятелства. Обстоятелствата са винаги неблагоприятни. И все пак вие сте тук!... Животът ми обикновено е празен откъм събития, но тази среща...

Е м и л. Чудесна сте!

Мълчание.

Е м и л /най-после прекъсна паузата/. Просто не разбирам.

Н и н а. И вие ли за същото?

Е м и л /усмихва се/. И вие ли си помислихте?

Н и н а. Колко по-лесно е по телефона?...

Е м и л. Как естествено... почвахме.

Н и н а. Знам началото на всеки разговор.

Е м и л /изумено/. На всичките!

Н и н а. Познайте колко са?

Е м и л. Никога.

Н и н а /победоносно/. Сто и петнайсет!

Е м и л. Удивихте ме!

Н и н а /победоносно/. За сто и деветдесет дни!
Е м и л. И аз си спомням по нещо.
Н и н а. Без да ми казвате, знам за кой разговор става душ
Е м и л. Когато ме нарекохте "полъх".
Н и н а. След като ме нарекохте "прерия".
Е м и л. И след като се получи изречението.
Н и н а /щастлива/. "Полъх над прерията", Мога да ви резюмирам целия
разговор. Вие ме нарекохте ПРЕРИЯ. Тогава ви казах, че навярно става дума за
неподвижност, за пустиня, и отначало измислих "повей", тогава ви нарекох
"повей", но го смених с "полъх", казах ви, че сте полъх над моята прерия.
Е м и л. Аз пък помня, когато ми прочетохте дванайсет страници от Уолт
Уитмън.
Н и н а. Петнайсет!
Е м и л. Казахте дванайсет.
Н и н а /весела, щастлива/. Излъгах ви!...
Е м и л /весело/. Знам.
Н и н а. За да помислите, че ще ви чета по-малко.
Е м и л /весело/. Разбрах.
Н и н а. А вие ми четохте "Дамата с кученцето".
Е м и л /уж смутено/. И това ли направих?
Н и н а. Точно като го гледах по телевизията!
Е м и л. Аз съм хитрец!
Н и н а. И аз... Помните ли когато помирирах карамфилите?
Е м и л /въодушевено/. И ме накарахте да усетя аромата по жицата?
Н и н а. И вие усетихте!
Е м и л. Заклевам се!
Н и н а /много живо/. И пожелах да отгатнете броя им.
Е м и л. И казах седем!
Н и н а. И се съгласих.
Е м и л /много щастлив/. Да!
Н и н а. А бяха осем!
Е м и л. Защо така?
Н и н а. Защото не съм конвенционална.
Е м и л. И ме излъгахте за първи път!
Н и н а. А втория?
Е м и л. Когато ми казахте, че не знаете къде живеете.
Н и н а /уплашено/. Вие искахте да ме видите!
Е м и л. "Дамата с кученцето", а вие гледахте телевизията.
Н и н а. Но и вие четохте в синхрон! Интерпретацията ви ми хареса повече
от филма.
Е м и л. Колко хубаво си живеехме!
Н и н а /замечтано/. Беше чудесно.
Е м и л. И все пак, позволете ми... отвреме на време... да ви се обаждам.
Н и н а /сякаш не чува/. А помните ли, когато преминахте изведнъж на ТИ?
Е м и л. Не ми напомняйте за този мрачен ден.
Н и н а. Защо, на мен ми допадна.

Е м и л. Но не приехте.
Н и н а. Скрупули.
Е м и л. Струва ми се, че това запази отношенията ни свежи. Прашецът им не падна.
Н и н а /с готовност да се пошегува/. Дума, която ви забавляваше.
Е м и л /съкрушено/. А!... Споменавам ли я често?
Н и н а. Досега – три пъти.
Е м и л /отчаяно/. При вашата нетърпимост към тривиалното!
Н и н а. Без тривиалното не може. Солта на живота е също тривиална.
Е м и л. Обичате да сте мила към партньора си.
Н и н а. Едва сега ви чувствавам като истински партньор. Бих ви казала, че...
Млъква. Пауза.
Р о з а. Говорете си. Каква глупачка съм била. /Към него./ А ти, защо не си казал, че можеш да бъдеш мил?
Н и н а. /на Емил/. Гледах филма, а от слушалката долиташе гласът ви!
Е м и л. Наистина?
Н и н а. И вие разбрахте!... Вие нарочно...
Емил се смее, смее се и тя.
Е м и л. И никога не съм мислил, че ще ми помогне не друго, а киното.
Н и н а. Съчетано с Чехов, всъщност Чехов.
Е м и л. Който е в състояние да те направи тъжен и щастлив. Но човек така и не знае понякога тъжен ли е или е щастлив. Понякога щастието може да се превърне в обида. Вие чувствувала ли сте се обидена от обстоятелството, че в даден момент сте щастлива?
Н и н а. Какво правите? Вече потегляте по магическата пътека?
Е м и л /сякаш се извинява/. Просто по навик.
Н и н а. Готова съм, мили мой, готова съм да приема както вълшебството, така и истината на екзотика, да повярвам, че щастието е и в тъгата, да се промъкна в упойващата дъхава градина на думите!
Е м и л. Единственото, което мога да ти дам.
Н и н а. /внезапно/. Роза, вие ме изненадахте.
Роза /трепва/. Какво?
Н и н а. Началните ви реакции бяха по-човешки, с устрем да спасите нещо, което ви принадлежи.
Р о з а. Пак не разбрах.
Н и н а. Много бързо се предадохте.
Р о з а. Той знае всичко.
Н и н а. Отричайте!
Р о з а. Страхувам се от подробностите.
Е м и л. Хайде, Роза, казахме си урока. Да потегляме.
Р о з а. Къде?
Е м и л. Да се приберем в нашия двустаен затвор.
Р о з а /учудено/. Как?... Ти... С мен ли?
Е м и л. Друг изход не виждам.
Н и н а. Вие бягате?
Е м и л. Ще ви се обадя веднага.

Н и н а /с болка/. Моля ви!
Р о з а. Какво искате?
Н и н а. /към Емил/. Още малко.
Е м и л. Сигурна ли сте?
Н и н а. Още малко!
Е м и л. Тогава позволете да хвана ръката ви.
Роза вдига стола и удря с него пода.
Р о з а. Какво искате от мен?
Е м и л. Ти ли чупиш столовете?
Р о з а. Щяхме да тръгваме!
Е м и л. Това беше отдавна.
Р о з а. Какво?
Е м и л /въздъхва/. Как да ти обясня, как да ти го кажа, да ме разбереш, най-
последно...

Р о з а. Преди секунда ме покани да тръгваме.
Е м и л. Роза, каква секунда, не видя ли какво стана?
Р о з а. ТИ го предизвика! Ти грабна ръката ѝ!
Е м и л /по неочакван начин, към Нина/. Всъщност, Нина, никой нищо не
знае, нищо не се знае и нищо не е важно. Стоял съм на мостче във Венеция и съм
си казал: това ли е важно? На Шанзелизе отново съм се питал: може би това? През
вратата на малка гръцка кръчмичка духаше направо от морето и нещата, които ме
заобикаляха, бяха по-прости от най-простите представи, но тъкмо затова пък
приличаха на магически и се запитах: това много важно ли е? Сега мога да
потвърдя, че нищо не е важно, нищо на този свят не е важно. Разбирате ли ме?

Н и н а. Не, и затова обичам да ви слушам.
Е м и л. И отново на "Ви".
Нина и Емил се смеят.
Н и н а /внезапно към Роза/. Роза, държите се превъзходно и Ви благодаря.
Р о з а. Просто съм занемяла.
Е м и л. Нина. няколко пъти се изкушавам да Ви разкажа за Винисиус ди
Мораис... Бразилски поет и композитор, баща на боса-новата. Ето един текст на
негова песен:

*Има дни – седя
и си мисля за живота
и повярвайте
не виждам изход.
Как става така,
как да го разбера
едва запели
започваме да умираме;
след пристигането
все идва заминаването
защото няма нищо
без раздяла.
Какво знам аз, какво знам аз –
животът е една голяма илюзия.*

*Какво знам аз, какво знам аз –
знам единствено, че само той
има право.*

Пауза.

Н и н а. Вие ме обсаждате, заграждате ме отвсякъде, не ми давате възможност за отстъпление.

Е м и л. Искам да споделям с вас всичко, което ми е направило впечатление, към това се стремя, това единствено ме вълнува сега.

Р о з а. А така!...

Е м и л. В поведението ти, Роза, наистина няма логика. Държиш се или смешно, или трагично, което е същото, или пък с превъзходна ирония. Кажу какво искаш?

Р о з а /въздъхва/. Не знам.

Е м и л. С мен ли искаш да живееш или с него?

Р о з а. Нужни сте ми.

Е м и л. И двамата?

Р о з а. Да.

Е м и л. Слушай, ще ме оставиш ли на мира?

Р о з а. Не мога.

Е м и л /изтърсва го/. И аз не мога без тази жена!

Роза захлипла моментално.

Е м и л. Сега пък нова реакция! Аааа!... Ще полудея!... Не мога да те понасям! /Роза плаче тихо./ Млъкни!... Хайде!... Тръгвай!...

Р о з а. Стой!

Е м и л. Отначало се самоубиваше, после плачеше, после започна да иронизираш, сега отново плач. Плачът гложде мъжа, разбери!

Р о з а. Обещай, че няма да говорите по телефона.

Е м и л. Това няма да се случи.

Р о з а. Ще говорите, така ли?

Е м и л. Защо не отидеш при другия?

Р о з а. Така ли искаш?

Е м и л. Да.

Р о з а. Това ли предлагаш?

Е м и л. Да!

Р о з а. И мислиш че е лесно? /Пауза./ Грабвам си бохчата и тръгвам?

Е м и л. Не го ли обичаш?

Р о з а. Обичам го.

Е м и л. Тогава?

Р о з а. Така се отива при мъж! Така се грабва бохчата! Изобщо, знаеш ли какво е мъжът? Знаеш ли какво сте мъжете? Знаеш ли какво сте мъжете? Вие сте мерзавци. Тръгне ли към мъжа с багажа си, жената е загубена – мъжът веднага офейква.

Е м и л. Защо дружиш с подобни?

Р о з а. Всички сте еднакви. Отидеш ли с бохча, бягат. Искат нещо едро.

Е м и л. Боже мой! Полудявам... Защо не каза от начало?

Р о з а. Да тръгваме.
Е м и л /внезапно/. Имаш го!
Р о з а. Тук ми е неудобно.
Е м и л. На мен още повече. Хайде!... Да беше казала, да не усложняваме.
Имаш го, утре го уреждаме.
Р о з а. Гледат ни!
Е м и л /уморено/. Да ти кажа правата, стана ми безразлично, Вземи го, бих ти дал и другото, ако приемаш таратайки, разбира се.
Р о з а. Защо, какво ѝ е?
Е м и л. Презирам те! Стана директна. /Просъсква./ Вземи я.
Р о з а. Трябва да ме разбереш. Аз съм жена, не мога да отида никъде без...
Е м и л /прекъсва я/. Добре, добре... друго?
Р о з а. Н и н а, може ли кафе?
Н и н а. Много ви моля да...
Е м и л /уморено/. Искам да си вървим.
Р о з а. След кафето.
Н и н а. Ох!...
Р о з а /почти вика за да я чуе отдалечаващата се/. Без захар.
Е м и л. Твоята искреност ми харесва. По-добре така отколкото...
Р о з а /извиква/. Разбери, той няма да ме приеме!
Е м и л /високо/. Тихо!
Р о з а. Защо тихо? Какво тихо? Да се вслушва!... За нея туй е дар от небето.
Е м и л. Млъкни!
Р о з а. Ах тия смешни мъже!...
Е м и л /възбудено/. Тя е съвсем друг човек. Нашите отношения са особени.
Р о з а /смее се/. Сега ще видиш кафето.
Е м и л. Негоднице!
Р о з а. Пригответено със старание на жена, която си е отдъхнала.
Е м и л. Не се докосвай до нея! Ние сме над тези неща. Ако продължаваш...
Прекъсва.
Р о з а. Какво? Какво ще стане?
Е м и л. Остави ни на мира. При нас е нещо друго, ние сме "други" хора.
Р о з а. Глупако, какво ще правиш с тази дъртачка?
Е м и л. Ще те ударя!
Р о з а. Наблюдават те.
Н и н а /с жизнени нотки в гласа/. Турско кафе!
Р о з а. Идеално!
Н и н а. Така сметнах.
Р о з а. За този турчин тук!... По едно време някъде имаше коняк.
Е м и л. Роза!
Р о з а. Не, аз ставам простачка! Така е най-добре. Нина, и малко коняк?
Н и н а. Сега!... Божичко, чаша!...
Пауза.
Р о з а. Какво нещо сме жените, ей. Вари ни, печи ни, на Северния полюс ни прати, ще искаме да се женим. /Пауза./ Ето и чашката на Емил. /Налива коняк./ Аз бягам от него, той бяга към вас. Емиле, добро ли е кафето?

Е м и л. Опитай се да помълчиш.

Р о з а. Новото! /Налива./ Романтичното! /Налива./ Екзотичното! /Налива./ То привлича, зове. Наздраве! /Пауза./ В голяма авантюра се впускам, но де да видим... На голямо пътуване потеглям. В джунглите. Там всеки мъж е животно. Исква да те изяде. /Пие./ Съблича, консумира, и те пуца да пасеш, не го интересува какво точно става с теб. Той е консуматор, ти си вещ. И нещо сменя вещите.

Е м и л /весело, след като пие/. Отново ми харесваш!...

Р о з а. Олекна ли ти?

Н и н а. Бисквити?

Р о з а. Много се движите, Нина, много се оживихте.

Н и н а /с достойнство/. Изглежда казахте нещо за мен.

Р о з а. Да.

Н и н а. За мен е лесно да се говори, аз съм лесна тема. И за белетристика съм лесна и за пиеси. Принадлежа към ясно очертана категория, бих казала – армия, най-тихата армия на света. Помислихте, че ще ми е неудобно да говоря за това, но се лъжете. Ако щете вярвайте, но този следобед е много богат за мен. Не в този смисъл, /Усмихва се./ Не защото съм с Емил. /Пие кафе./ Представете си – донесохте ми забава. Вие сте очарователна, нюансирана, неизработена до край, пълна с изненади – жена от която в една и съща минута могат да бликнат и смях, и сълзи.

Р о з а. Пийнете си.

Н и н а. Защо? Забавна съм и без коняк.

Р о з а. Страшна сте! Сега разбирам по какво е налал.

Н и н а. Реакциите ми са превъзходни, действията ми са осмислени и може би ще ви разочаровам, но вашият мъж ме интригува повече отколкото предполагате.

Р о з а /подмята/. Да де, обичате го.

Н и н а. Как успяхте да го загубите...

Р о з а. Говорите като пред свършен факт.

Н и н а. /усмихва се/. Чудесна сте! У вас са събрани няколко жени.

Р о з а. Кажете му! Затова искам и повечко мъже. Но този тук е мухльо.

Н и н а. Знаете ли, че на мухльовците се дължат някои неща от живота и развитието.

Р о з а. Хайде де.

Е м и л. Роза, вече ми харесваш.

Р о з а. моят е голям мухльо. Може би съществува още един такъв, де да знам къде, може би в Южна Америка, или в Дамаск...

Е м и л /смее се/. Защо пък в Дамаск?

Р о з а. Говоря квото ми хрумне.

Н и н а. Май че сте щастлива.

Р о з а. Фиркана.

Н и н а. Голям ден в живота ми. Да ви кажа правата, ако съм сигурна че можете да бъдете винаги забавна... Щях да кажа глупост.

Е м и л. Бихте я предпочела?

Н и н а. Разбира се.

Р о з а. Пред него?

Н и н а. Нищо не може да замени другарството между жени.

Р о з а. Да знаете колко сте права! Мъжете са глобално бедствие. Не могат и да те забавляват. У тях всичко е егоизъм.

Е м и л. Да де, затова ми измъкна жилището и колата.

Р о з а. Глей сега, глей кво дума!... Винаги ще ти прекъснат хубавия разговор. Виж сега, за кво говорим, а той кво говори. /Емил и Нина се смеят./ Ние говорим за възвишени неща, а той веднага – за коли. На мъжете им дай или коли, или апартаменти. Друга тема нямат.

Н и н а. И за мачове.

Е м и л /изведнъж/. Откъде знаете? /Остро./ Голяма ерудиция вадите!

Р о з а. А сега! Ревнуваме,

Н и н а. Моля ви се, чета вестници.

Е м и л /отпуска се/. Така може.

Р о з а. Ама сте хитри, а? И двамата!

Н и н а. Защо бе, Роза?... Ох, че сладък коняк!...

Р о з а. Присламчихте се един към друг. Уж телефон, уж само по телефона, пък то – ръцете ви като невестулки.

Е м и л. Роза!

Р о з а. Полъх над прерията!

Е м и л. Мисля че... вече...

Р о з а. ...си се откупил, така ли? Свободен!... Ама ти никак не си ме обичал, бе Емо, ти си знаел, че ти изневерявам и си траел като последен подлец, без да дигнеш скандал. Това не мога и не мога да ти простя; в туй няма нищо човешко; какъвто и полъх да станеш, над каквито и прерии да духаш, не съм доволна от теб, мъчно ми е, просто ми се плаче!...

Е м и л. Добре е да не ставаме отново сериозни.

Н и н а. Ще бъде жестоко. При това вече сте ми симпатична.

Р о з а /рязко извисява глас/. Не може така!

Е м и л. Роза!

Р о з а. Откупи се! С едно никакво двустайно и една абсолютно никаква кола. /Заплаква./ Мъчно ми е. За теб! Толкоз евтино се откупи!

Н и н а /с укор към Емил/. И на мен ми стана мъчно за нея! Вие нямате пра...

Е м и л. Нина, това са етюди. Сега като нищо ще ми измъкне нещо друго.

Р о з а /вика/. Ще измъкна ли? Аз, значи, АЗ ИЗМЪКВАМ нещата! Виж го ти – измъква се, излита, а после аз виновна, АЗ измъквам не знам си що, АЗ правя етюди. Хубави етюди!... Питай сърцето ми. Етюдите изникват от гърдите ми, от дълбочина, от извора на женската същност, от наслоената мъка.

Н и н а. Млъкнете!

Р о з а. А! /Учудено./ На вас пък какво ви... стана?

Н и н а /с искреност, на която не може да се възрази/. Стана тъжно, нещата изгубиха забавната си шеговитост.

Е м и л. Нина!

Н и н а. Чувствувам се злодеец. /Вика/ Аз ограбих тази жена!

Е м и л. Нина, моля ви. /На Р о з а./ Ако не прекъснеш с театъра, ще направя нещо лошо!

Роза отново захлипла.

Заплаква и Нина.

Н и н а. Емиле, моля ви!

Е м и л /изненадан/. Какво?

Н и н а. Идете си!

Р о з а /на Емил/. Махни се!

Н и н а /изведнъж и към Роза/. И вие! Моля ви!

Е м и л. Добре, Роза, какво искаш още?

Р о з а. Вече нищо. /Трие сълзите си./ Ти си палач!

Е м и л /ядосано/. Ще се махнеш ли най-последно от пътя ми?

Р о з а. Знаеш ли какво искаш от мен? На теб ясно ли ти е какво е животът? Животът на една жена! Къде ме прашаш? Да не мислиш, че ме прашаш на курорт? Ти знаеш ли какво е сама жена в живота?...

Е м и л /вика/. Дадох ти имуществото си!... Ще живея под наем. Малко ли ти е?

Р о з а. Палач!...

Е м и л. Роза!...

Р о з а /някак кротко/. Тя нали има апартамент и свобода!

Е м и л. В нейните работи не се бъркай.

Р о з а. Питай я колко ѝ е добре.

Е м и л /изтърсва го/. Но ти си по-млада, имаш любовник. /Обръща се към Н и н а./. Извинете.

Н и н а. Нищо, днес е ден на истините.

Е м и л. Бих казал – на етюдите!

Р о з а. Не ме пронизвай с зловни погледи и не ме утешавай с любовници. Знаеш какво е любовникът! Нищо, фикция, човек готов да се изпари, да изчезне. Какво ми завиждаш за любовника, не разбирам защо ми завиждаш. Докато вие имате всичко, аз съм като опустошена.

Е м и л. Роза, да се разберем, щом излезем от тук, вече няма да пристъпя този праг.

Р о з а /ужасено/. И отново телефонът?

Е м и л и Н и н а. Да!

Р о з а. Боже, луди хора!

Е м и л. Не ни давай акъл.

Р о з а /примирено/. Пък, де да знаеш, може да е по-добре. Чиста работа. Няма нищо по-красиво от красивите изречения. Можеш да си нарисуваш всякакъв свят, какъвто искаш живот, вместо на земята, можеш да заживееш в гнездото на птица, в клоните на топола. Вие затрихте всичко, дори живота! /Замисля се./ Но тогава защо ти е свободата?

Е м и л. За всеки случай.

Р о з а. Държиш за нея, викаш.

Е м и л. Много.

Р о з а. Мисля че ти подказах нещо.

Е м и л. Разбрах, но не знам колко?

Р о з а. Четири.

Е м и л /просъсква/. Жалко дамско човече!

Р о з а /въздъхва/. Поставяш ме в нови, неудобни ситуации.

Е м и л. Давам ти всичко от книгата!
Р о з а. Искам четири!
Е м и л. Знаеш, че нямам четири, имам три.
Р о з а. Ще почакам да спечелиш.
Е м и л /искрено/. Това ще бъде равно на гилотина! /Изведнъж/ Хайде да се прибираме!... Нина, ще ви се обадя.
Р о з а. Нина, чао!... Ох, че съм пийнала...
Н и н а /внезапно/. Чакайте!... Почакайте тук.
Пауза.
Чуваме отваряне и затваряне на врата, отново отваряне и затваряне на врата.
Н и н а. Вземете това.
Р о з а. За мен ли са?
Н и н а. Ще ги вземете ли?
Р о з а. Нямам друг изход! /Заплаква и тръгва навън./ Изнудвачи!... Крадци!...
Е м и л /изненадан, объркан/. Нина, какво направихте, луда ли сте?
Н и н а /със спокойния си тон на мъдрата жена/. Защо да говорим сега за пари, щом хиляда лева оправят съдбата ви.
Е м и л. Как можахте! Това е мой личен въпрос.
Н и н а. Да не говорим повече.
Е м и л /слисано/. Не я познавате... Тя може...
Р о з а /злобно/. Какво може? Какво мога аз? Да ви излъжа ли? /Роза връща парите на домакинята./ Ето ви ги обратно!
Н и н а. Не... Роза, вземете си ги. Настоявам да ги вземете.
Нина хуква с пачката към излизащата навън Роза.
Пауза.
Е м и л. Нина, вие сглупихте. /Тутка се и извиква./ Роза!... Роза!... /На Нина./ Защо ѝ ги дадохте. Почакайте, ще се върна.
Излиза да връща Роза.
Пауза, в която той се връща.
Е м и л /тихо/. Тя може да ни метне и двамата.
Н и н а. Мисля, че ще бъде най-добре ако се разотидем. И, ако искате, да знаете, нещо в съзнанието ми просветна, нещо ми се изяснява.
Е м и л. Оставете ме да погаля косата ви.
Пауза.
Н и н а /разгромена/. Идете си... Моля ви!
Е м и л. Как да ви го кажа, миличка... По-късно, като помислите, не може да не разберете, че нещо искрено припламна.
Стъпките на излизащия мъж. После той спира.
Е м и л. Хубаво ми е!
Н и н а. И на мен. Сбогом, мили!
Музика, нежна, сладка, плавна, създаваща добро настроение.
Чуваме звън на чаши и прибори. Нина прибира масата.
Н и н а /искрено, жизнено/. Животът, колко хубаво нещо!...
Звъни се. Този път на входа.

Нина бърза, едва не изтървава чашите, май че се чуди какво да прави с товара в ръцете си, тръгва с него към входа.

Н и н а. Извинете, че отворих забавено, но ръцете ми са заети.

Н е п о з н а т и я т /казва нещо, може би добър ден/.

Н и н а. Какво казахте?

Н е п о з н а т и я т. По-скоро измънках.

Н и н а. Какво измънкахте?

Н е п о з. Извинението си.

Н и н а /наивно, сладко, щастливо/. За какво се извинявате?

Н е п о з. За нахлуването си. Просто се врязах.

Н и н а /с нежна еуфоричност/. Че лошо ли е? Кой сте вие?

Н е п о з. Там е работата... Непрекъснато се мъчите да изтървете чашите.

Н и н а. Имах гости. Заповядайте!

Н е п о з. Добре де, какво ви пречи да оставите чашите някъде?

Н и н а /смее се/. Ами да!

Пауза докато Нина отиде до кухнята и се върне.

Нина се връща и изключва касетофона.

Н е п о з. Защо изключихте?

Н и н а /прави хумор/. Аз ли?

Н е п о з. Музиката.

Н и н а. Доколкото знам, непознатите не обичат музика.

Н е п о з. Допуснете, че не съм непознат. Защо не си представите, че съм ваш добър познат, защо не предположите че съм вашата трезва мисъл?

Н и н а. Еее, ама знаете ли как не сте ми необходим сега?

Н е п о з. Добре де – вашият разум!

Н и н а. Никак, хич! /Сеща се че говори глупости./ Извинете

Н е п о з. Вие извинете.

Н и н а. Интересно защо не се уплаших.

Н е п о з. Това ме радва.

Н и н а. Спокойна ли съм?

Н е п о з. По-скоро – щастлива.

Н и н а. Как да ви наричам?

Н е п о з. /в нейния тон/. Тук ме затруднихте.

Н и н а. А сигурен ли сте, че идвате при мен?

Н е п о з. Абсолютно.

Н и н а. Днес имам богат ден.

Н е п о з. Така ли?

Н и н а. Пълен!... Но туй не е за разговор с непознати.

Н е п о з. Има си хас.

Н и н а. Щастлива съм!... Коняк?

Н е п о з. Като нищо!

Н и н а. излиза и се връща с нови чаши, чуваме потракването им.

Н и н а. Винаги ми се е струвало, че непознатите произлизат от тъмната представа за мистерията и че нямат маниери, че са груби. Дойде някой непознат, да речем, да ни подкани да чистим снега. Влиза – кара се, влязохте вие... казвате – има си хас.

Н е п о з. Ще се кара, разбира се. Не чистите снега, превръща се в лед, подхлъзвате се, падате, после какво да ви правим такива паднали и счупени, как да ви събираме, къде да ви слагаме?

Пауза.

Н и н а. А вие?

Н е п о з. Какво?

Н и н а. Все още ли сте сигурен, че идвате при мен?

Н е п о з. Вижте какво, ако мислите че съм сторил нещо определено грубо, кажете ми направо и ще си изляза. Трябва да знаете, че ми е нужно много малко, за да си отида. Ако ви смущавам, мога веднага...

Н и н а. Имам само коняк.

Н е п о з. А аз язва.

Н и н а. Ужас! Ракия нямам.

Н е п о з. Но ще пийна коняк, трябва да погълна нещо.

Н и н а. Това е друго. Имахте вид на прекалено измислен.

Н е п о з. Моля?

Н и н а. Приличате ми на показен, на персоната, която оправя нещата в края на пиесите.

Н е п о з. Радвам се, че ви харесвам.

Н и н а. Да прием!

Н е п о з. Наздраве, другарко Монева!

Н и н а. Знаете името ми?

Н е п о з. Иначе как ще ви намеря.

Н и н а. Вярно. Откъде го знаете?

Н е п о з. На входа го пише.

Н и н а. Така ли? Наздраве.

Пият.

Н е п о з. /оставя чашката/. Бяха забавни, нали?

Н и н а. Кой?

Н е п о з. Емил и Р о з а.

Музикален ефект.

Н и н а. Защо? Какво е станало? Откъде ги познавате? Станало ли е нещо?

Н е п о з. Нищо не е станало. Само казах, че са забавни. Тия хора са ми забавни.

Н и н а. Откъде знаете че са идвали? Защо се интересувате?

Н е п о з. Успокойте се.

Н и н а. Спокойна съм, но Вие ме обиждате. Това не ми харесва, че влизате и говорите за Емил.

Н е п о з. Сигурна ли сте, че се казва Емил?

Н и н а. А на вас сигурно Ви се ще да не съм сигурна?

Н е п о з. Де да знам вече какво искам аз. Ето, станах ви несимпатичен, намразвате ме.

Н и н а. Е, успяхте да ме настроите срещу себе си. Признавам, че не ми стана приятно. Може би има нещо тревожно, но този човек е много скъп за мен... Как да кажа, този мъж не е нито минало, нито бъдеще, той е настоящето ми.

Н е п о з. Тази картина на стената не блести с особени качества.

Н и н а. От известно време не ми харесва, но някога ми допаднаше. Изглежда че нещо в естетическите ми функции се е изменило.

Н е п о з. Може би отскоро.

Н и н а. Не знам, не мога да ви кажа... Защо ми говорите за Емил?

Н е п о з. Аз нямам картини.

Н и н а. Да не е станало нещо?

Н е п о з. Какво да ви кажа, госпожо Монева, не знам как да започна. Впрочем, моето доброжелателство е от квартален мащаб и наистина не мога да намеря подход. Нито мога да ви обясня кой съм.

Н и н а. Но не сте дошъл да говорим за картината.

Н е п о з. И искам да не ви заболи, разбирате ли, или пък съвсем малко.

Н и н а. Може би сте дошъл да ми кажете, че Емил е мошеник?

Н е п о з. Да ви кажа правата, помагате ми, вече ми полеква... Но защо да допускам подобни неща за един великолепен възрастен човек, почти вълшебник, който умее да съзижда огромни меки светове, а после поселва в тях не повече от двама души. Истинско разточителство – само двама души в обширен комфортен свят.

Н и н а. Даа, когато доброжелателят идва у дома ти и започва да говори за някого...

Н е п о з. Олеква ми, ви казах – да прием.

Н и н а. Настоявам веднага да ми откриете защо се интересувате от Емил.

Н е п о з. Не само от него.

Н и н а. И от мен, разбира се.

Н е п о з. Роза, Роза!

Н и н а. Аха, да...

Н е п о з. Може би е Роза, може би не... Всеки случай, не е цвете за мирисане.

Н и н а. На мен ми се стори интересна. Пластичен характер, може да те изуми с настроенията си.

Н е п о з. И да те подведе.

Н и н а. От нея ли се интересувате?

Н е п о з. И от нея, просто да ви предупредя.

Н и н а /сякаш на себе си/. Твърдите, че сте моят разум, трезвата нотка на моето аз.

Пауза.

Н и н а. Какво точно искате да знаете?

Н е п о з. Някои любопитни, ако щете – екзотични неща.

Н и н а. И ако откажа да разговарям за тях?... /Рязка промяна на тона./ Впрочем какво се церемоня с вас, отказвам! Какво ще сторите?

Н е и о з. Най-простото – ще си отида.

Тръгва си, чуваме стъпките му.

Н и н а. Представете си, че мога да се обадя. /Той си отива./ Някои разговори могат да обидят човека. /Непознатият се отдалечава./ Моля ви?

Н е п о з. /спира и се обръща/. Смятам, че утре ще се почувствате още по-обидена.

Н и н а. Как?

Н е п о з. Като изтеглите от банката хиляда лева и им ги дадете.

Н и н а. Не, аз ги дадох сега, това беше неприятна подробност и предпочетох да я ликвидирам веднага.

И е п о з. А така! Вие пък, за беля, сте имала хиляда лева на разположение.

Н и н а. Аз съм жена, която е припечелила нещо през живота си. Парите могат да ми осигурят някои емоции.

Н е п о з. Сигурно.

Н и н а. Тогава, какво да ги правя? Да лежат в банката?... За кого? За кого? Кажете за кого?

Н е п о з. /съчувства/. Там е работата.

Н и н а. Направих много екскурзии, сега се записах за Съединените Щати, но какво от туй? – всичко е празнота, празна кутия с тъмнина.... Неподвижно, празно – една празна празнота, без минало, без бъдеще.

Н е п о з. А настояще?

Н и н а. Нямаше.

Н е п о з. Сега има.

Н и н а. Да.

Н е п о з. Сигурна сте.

Н и н а. Да се пукнеш от смях, но сега има. Никога не съм вярвала, а излезе, че има. В даден момент от някъде се пръква някакъв човек, разцъфтява и настоящето, звънват звънчета...

Н е п о з. /смее се/. Над прерията появява!...

Пауза. Нина оценява казаното.

Н и н а. Прерията заблестява, нахлува кислород, тревите потрепват, звънтят – има полъх! Значи, известно ви е и за прерията?

Н е п о з. Да знаете колко прерии се навъдиха в София!... От кога?

Н и н а /гордо/. Сто и деветдесет!

Н е п о з. Дни!

Н и н а. Аха!

Н е п о з. А откога го обичате?

Н и н а. От третия.

Н е п о з. /изненадан/. Ден?

Н и н а /усмихната/. Месец!

Н е п о з. Много ли?

Н и н а. Пространствата на света са били пълни с дивотии, много животни, но животът е станал живот с появяването на човека. Разумът и духът са дали живот на планетата; рисунките по скалите, размисълът за огъня, за бога, за отрицанието на бога, първите думи на възкликание, на страст, първото любовно обяснение, Вие как мислите?

Н е п о з. Нима преди Емил пространството е било населено само с динозаври?

Н и н а. Когато станете на шейсет, елате повторно при мен. Ако съм още на този свят, ще си поговорим отново.

Н е п о з. Там е работата, Монева, че ще е интересно ако си поговорим още сега.

Н и н а. И да превърнете живота ми отново в пустиня?

Н е п о з. Представете си, че преди сто и деветдесет дни разговорът ви не се е родил поради случайно преплитане на жицата, а нарочно.

Н и н а. Не мога да си представя.

Н е п о з. Допуснете, че за вас са били събирани сведения предварително, проучвали са ви и в даден момент са ви атакували.

Н и н а. Не мога да си представя.

Н е п о з. Ловецът се обажда, разговаряте, минават няколко дни, вие вече сте наречена "прерия", а след още няколко дни вече сте го нарекли "полъх"... Прерията си има вече своя полъх.

Н и н а. Че лошо ли е?

Н е п о з. Говорите, говорите, говорите...

Н и н а. Това са хубави неща.

Н е п о з. Дните идват и си отиват, а вие говорите.

Н и н а. Чудесно!

Н е п о з. Ослепявате за живота край вас.

Н и н а. Прекрасно.

Н е п о з. Хлътвате.

Н и н а. Необходимост.

Н е п о з. И един ден /пауза/ след шестия месец /пауза/ обикновено тогава /пауза/ една жена звъни на входа, влиза у дома ви и ви пита какво търси вашия телефонен номер в бележника на съпруга ѝ.

Н и н а. Хубаво!

Н е п о з. Хубаво! Че какво му е хубавото?

Н и н а. Не е празно.

Н е п о з. Вдига скандал! /Пауза./ Карате се. Тя ви обвинява...

Н и н а. Лошо ли е да те обвиняват?

Н е п о з. /високо/. В това че сте обсебила съпруг!

Н и н а. Какво по-хубаво на тази възраст?

Н е п о з. /сякаш губи чувството си за превъзходство/. Тогава звъни телефонът! /Пауза./ Вместо вас, тя вдига слушалката. /Пауза./ Разбира се – това е мъжът ѝ. Тя го заплашва... Казва, че ще скочи на тротоара, вика го да дойде за очна ставка, той идва, започва театърът, етюдите се изреждат... /Пауза./ До кулминацията.

Н и н а. Голяма работа!

Н е п о з. А малка ли е? Това са хиляда лева!

Н и н а. Но се превръщат в прерия.

Н е п о з. /с леко злорадство/. Много прерии, обаче!

Н и н а. Е, това е малко досадно.

Н е п о з. /кипва/. А бе, вие разбирате ли, че сте жертва на мошеници? Така преживяват те, по хиляда лева от всяка прерия, от всяка наивна дама!

Н и н а. Говорите твърде високо.

Н е п о з. Искам да ви внуша, да ви набия в главата!...

Н и н а. И да ме спасите!

Н е п о з. /вика/. Да.

Н и н а. Вие се мамите.

Н е п о з. /изумено/. Какво?

Н и н а. Той не може да бъде такъв. Впрочем, може да бъде какъвто си ще, но ме обича!

Н е п о з. Вас?

Н и н а. Не забравяйте маниерите.

Н е п о з. Не забравяйте, че сте жертва!

Н и н а. Знам че съм жертва, това го знам добре, но на кого?

Н е п о з. На така наречения Емил!

Н и н а /с полуусмивка/. Лъжете се. Изобщо, вие се лъжете много, повече отколкото допускате... И не мислете, че сте спасителят в ръжта. Този Емил, така нареченият, ми е необходим и вие напразно се втурвате да го махнете. Какво ще ми дадете срещу него? Кажете де?... Знаете ли какво бях преди него? Отрепка! Нищо! Влачех се с една единствена рокля по улиците, а от огледалото ме поглеждаше стара, предала се вече жена.

Н е п о з. Добре де, бяхте ли сигурна, че ще се видите?

Н и н а. Бях сигурна, че няма да се видим. Достатъчно съм умна за това.

Н е п о з. Тогава защо се соанирахте, за кого?

Н и н а. За себе си! За кого! Нали е неприлично да говориш красиви неща с мъж, който говори красиво, а всъщност да си повлекана, една потна, раздърпана бивша лъвица във воняща прашна бърлога... Разберете, ние си имаме зала.

Н е п о з. Каква зала?

Н и н а. Наша, уредена по наш вкус, с наши книги, наши картини, наша музика. В тази зала има всичко, там е и прерията, небето, там текат потоци, шумят морета, в моретата се оглеждат звездите.

Н е п о з. Трамваи има ли?

Нина рухва изведнъж, започва да плаче сърцераздирателно и сякаш освобождава мъката си.

Н е п о з. Извинете, искам да ме извините! /Нина плаче/. Много! /Нов пристъп на плач./ Постъпих глупашки. /Нина свлича лице на рамото му и плаче./ Простете, Монева, аз съм само обикновен фантом на мисълта ви.

Н и н а. /вече хлипа/. Нямате ви представа колко сте жестоки вие, младите. Премахваме класовия антагонизъм, но как да се справим с жестокото нещо – младостта? Най-безсърдечното нещо на света! /Бърше сълзите си, мъчи се да се успокои./ А той, така нареченият Емил, знае всичко: може да бъде и млад, и стар, може да ти създаде отделна зала, която няма нищо общо с всекидневието.

Н е п о з. Разбрах.

Н и н а. Не разбирате. Само ме щадите. А аз разбирам и вас, и себе си, и всички като мене. Него и да го разбирам, това не е важно. Той е толкоз самостоятелен и красив случай в живота. Той е дар. Без него какво? Нищо. Хиляда лева! Според вас – много. Нищо! Какво му плащаме? Това е върховен занаят, малко хора го умеят, а друг като него едва ли. Представете си, ако днес трябва да се обади на седем жени, всяка една с отделни привички, отделна култура, особености и слабости. Боже мой, това не е мъж, а океан! Да не говорим за интелекта му. Интелекти много!... Но такава искреност! Кой може да ти даде подобна искреност, къде ще я намериш? А той ти я дава, длъжен е, понеже е професионалист. Ако не работи добре, ще умре от глад. Повярвайте, ухажвали са ме и други мъже, но и най-влюбеният не е бил толкоз искрен. /Пауза./ Искате да се откажа от този красив свят,

от този обаятелен ловец, който скита по прерията и си подсвирква, а животните не бягат от него. Но как да ви го обясня, не можете да разберете и отново ще твърдите, че става дума за мошеничество. А има жени, които биха били доволни от брак с мъж, който я бие всеки ден. Защото е по-добре от нищо. Знаете ли какво е това – нищо?... Хиляда лева! Тези пари не му плащат нищо... /Спокойно/. Знаем, че преживявам крах. Това е една от неизбежностите на живота, ще посрещна и нея, какво ми остава.

Телефонът.

Нина се спуща и грабва слушалката.

Н и н а. Да! Да, мили!... Един момент, да затворя прозореца! /На Непознатия./ Извинете много! Моля ви...

Н е п о з. Довиждане.

Н и н а. Довиждане... Мили мой!

Е м и л. /чуваме съвсем ясно гласът му/. За първи път ме наричаш мили.

Н и н а. А ти ми говориш на ти!

Е м и л. Нещата зреят.

Н и н а. От самосебе си.

Е м и л. Както трябва да бъде.

Н и н а. Мили, добре ли си?

Е м и л. Не.

Н и н а. /трепва/. Какво ти е?

Е м и л. Уитмън, мила! Този проклетник Уолт Уитмън ме разнежи отново! Искаш ли да ти прочета една поема?

Н и н а. /възторжено/. Да, да, да!

Е м и л. Пригответи се да слушаш.

Н и н а. /извън себе си/. Ти си велик!

Е м и л. Какво каза?

Н и н а. /съвсем възторжено/. Единствен и величествен!... Вълшебник, който създава светове! Говори, мили, няма по-велико нещо от думите!..

Край